2(1/1/1915) 1915 DOC 02072

יעקב יקירי! הימים עוברים ואנו נשמע מעתיקים ולאו לא מלטבה החמר
הדורש הרצאנים ובסור. סוף סוף נוטל אני את "העסרון" וכותב ומראש מרגיש
אני כי אין השפינים אשרה ולא הרי הנקלט כהרי האלוד ואעסיב...
יעקב חביבי, אמרנא - מה יהיה? השמים קוררים ואין שיב אור, הערפל
כבד ואין העין חולם אלא והרוחות סוערות ואנו כשדור משתן ואכלת
יד ואסם הכם! וכל זה בשלל, וכל זה בקרל הכלל תיעה והסרטם
תיעים ואובשים. אני ירא מצוקי אתן בשנתנו כזה, כי אתם מצי
מאמין אני באמונתי עד כי אינו נצחן ערך להרהורים כאלה -
ואעסיב "יעקב. הנה אני מתעורר משתי בשקר, ודרושים לי מאמלי
כם ענקיים למען אלך את עלמי לקום ולהתחיל בעבשתי. כי העבשה
הזו של שמוד תשבות לילות קטנות, לונות ישראל תמימות, שלא רטאו
אלא כשעו ונענשי בעש כה קשה של עבשה זהה מתעבה כזו - העבשה
הזו. כל נמאשה אלי עד אין בי ממש. כם מוסרי להתחיל להניע את
לקל יומי, בקצם רוח מרוכשאני לכל שנה עובשת, לכל ישעובש, הנקיום
והנה עליום והנה שגיע ועוקשגוע, ואין סוף ואין תשלית. אתא
רעבים שם אולי לחם - אבל אנו רעבים לשור ל'.